

Linser, saa vel som at lave Kaffe og koge Suppe. Tarvelige Buddinger fik de lært at lave, samt at bage Hvedebrød, Klidbrød og Kager af Havremel.

Ligesom ved de højere Kogeskoler bliver strax alt det, der bliver brugt, beregnet og skrevet op, hvor meget der bruges af de forsketlige Dele, og hvad det koster. Eleverne maa selv veje al Ting til og fordele det. Og hver Gang bliver de prøvet, om de ogsaa har forstaaet, hvad det er de laver, Desuden bliver der talt med dem om de benyttede Varers Oprindelse, hvorledes de voxer, hvilke Forandringer de ved Kogningen blive underkastede o. s. v.

Paa denne Maade indpræntes i alle Londons Almueskoler Kogekunstens Regler hos de opvoxende unge Piger.

Behøver man at spørge, om Børnene virkelig vil have Nytte for Livet af denne Undervisning? Hvorfor skulde man ikke haabe og tro det? To Timer ugelig bliver altid hundrede i et Aar. Delvis har man allerede optaget toaarige Kursus.

Vist er det, at disse Kogetimer er en hel Fornøjelse for Børnene, og de Indtryk, man faar som Barn, glemmes ikke saa let i Livet.

Kvindelig Fremskridtsforenings 5aarige Stiftelsesfest

fejredes Mandagen den 10de November i Kongens Klub paa Østergade 15 med Fælles-spisning og Bal.

Det var den første Stiftelsesfest Foreningen fejrede; Barnet var nu bleven saa stort, at det kunde holde Fødselsdag og vise, det baade var kraftigt og levedygtigt.

Klokken otte begyndte Gratulanterne at strømme til, og den gallaklædte Bestyrelse

modtog Gæsterne. I den store Sal herskede der Feststemning; unge Piger med Blomster paa Bryst og i Haar og i lyse Dragter levede op blandt Herrerne og de mere mørktklædte Damer og forjættede, at en Krans af Ungdom og Ynde vilde træde Dansen paa denne glade Fødselsdagsfest og bidrage til at gøre Festen saa straalende, som Forældre og Værger gerne vilde have, den skulde blive.

Kl. 9 var alle samlede, og parvis begav de sig til Spisesalen, hvor Bordene vare dækkede saaledes, at hvor man end sad, saa havde man dog et Overblik over det Hele; det var et i Sandhed heldigt Arrangement.

Under Spisningen var Stemningen munter og livlig. Det var som én stor Familje, hvor alle kendte hverandre, og de mange Taler og kvikke Sange, der som Raketter suste frem, naar mindst man ventede det, satte Kronen paa dette vellykkede Værk.

At opregne Talerne vilde være unødigt her, hvor Pladsen er saa indskrænket, at man ikke kan referere dem. Men ingen holdt sig tilbage, saa meget skal siges, her talte baade Mænd og Kvinder, baade Gamle og Unge, men først og fremmest dog de, der stod Fødselsdagsbarnet nært. Der taltes mangt et vægtigt Alvorsord, godt at høre og faa Forstand af, men ogsaa den muntre Skæmt fløj over Bord. Glassene klang og Øjnene straalende, da Fødselsdagsbarnets Skaal blev drukket og det af alle Tilstedeværende blev ønsket en lang og lykkelig Tilværelse.

Saa spaseredes der omsider tilbage til Dansesalen, hvor der spilledes op til en Polonaise, hvori alle deltog.

De unges Taalmodighed blev sat paa Prøve en liden Stund endnu før de kunde begynde Dansen; ti den utrættelige Bestyrelse havde arrangeret en lille nydelig og vellykket scenisk Forestilling.

Efter at et Par Stykker for Piano og Violin var spillede, traadte en ung Dame af den nærmeste Slægt frem, og smukt og virkningsfuldt fremsagde hun en i Dagens Anledning forfattet Prolog. Da hun under Bifaldsklap forlod Scenen, fremtraadte med korte Mellemrum to unge Skuespillerinder fra vore Sekondteatre, og hver især spillede de kvikt og morsomt, den ene en 14aars Tøs og den anden en ung Dame, der skal paa Bal og venter Vognen. I denne sidste var der indlagt aktuelle Sange, der gjorde stor Lykke.

Særlig maa det fremhæves, at den overvejende Del af Monologer og Sange var, som det sig hør og bør, skreven af Kvinder.

Saa gik Dansen med Liv og Lyst indtil Kl. 2 præcis, da der holdtes op til stor Fortrydelse for Ungdommen, der gerne havde fortsat den fornøjelige Samværen.

I de til Balsalen stødende hyggelige Værelser diskuteredes og passieredes der af de ikke Danskende; der blev drukket Kaffe og der røges, ja, i et lille Kabinet fik nogle ældre Herrer sig endog en lille gemytlig L'hombre.

Timerne fløj hurtigt af Sted; om Søvn og Træthed var der ikke Tale, om Kedsomhed slet ikke, og man skiltes ad fornøjet med sin Aften og taknemlig mod Bestyrelsen, der ikke havde skyet nogen Umage for ret at vise sig som sande Værter for Foreningens Medlemmer og dens Gæster.

Kvindelig Fremskridtsforening har nu vist, at den ikke alene véd, hvordan den vil have det — selv paa dette Omraade — men ogsaa *kan* hvad den vil.

Spectator.

* * *

3)

„Eine alte Geschichte“.

Skitse
af
Helene M.
Fortsat.

Han strakte sig i Skyggen paa en Stenbænk og lagde Kappen sammen flere Gange for at have det mere bekvemt. Der laa noget haardt i Lommen paa den; han tog det ud, det var »Marie Grubbe«. Han slog den op, bladede lidt i den og kom til det Sted, hvor Marie med Forklædet fuldt af Roser træder ind i det gamle Lysthus og breder dem ud paa det brudte Marmorbord.

Læse om Roser nu, naar han havde dem levende, friske og duftende lige udenfor ved Havgangen, nej, det gad han ikke. Han havde kun taget den med sig ud, fordi han syntes, de smukke, glimrende og fint udførte Naturskildringer passede saa godt ind i den frodige Sommerstemning, som gerne

betog ham i de venlige Omgivelser. Han havde desuden læst denne Bog saa tit, at han kunde hele Partier af den udenad, som det gaar med mange af Jakobsens og Kjellands og overhovedet enhver god Forfatters Bøger: enkelte Perioder, enkelte Sætninger i dem er saa træffende udtrykte, saa fortrinlig tilspidsede, saa malende beskrevne, at de sætter sig fast i éns Hukommelse, bider sig fast til éns Tanker, svæver som bevingede Ord paa Tungen, naar man blot har læst dem en eller to Gange.

Og den hele Scene stod lyslevende for ham, da han lænede sig tilbage og lagde Bogen fra sig paa Bænken: Marie med sin lavendelfarvede Kjole, sin dunkelrøde Brystsløjfe og Armene begravede i de friske Rosenblade. »Der burde have været Roser«, citerede han halvt smilende, medens han lænet paa sin højre Arm, saa op mod Lysthusets Loft.

Sollyset laa varmt og blændende over den lysegrønne Plæne; men i selve Lysthuset var der køligt. Ude i Haven summede Insekterne; Blomsterne duftede stærkt, Jasminer myldrede frem fra alle Hjørner og Kroge, tængte sig ind mellem Tremmerne, borede sig mellem Vedbendens Løv, sitrede ved hvert Vindpust og spredte en Sky af fine, hvide Blade over det, strakte sig helt

ned over hans Pande, da han hældede sig tilbage, bedøvede ham næsten med deres Vellugt. Der laa en dyb, stille, rolig Fred over det hele; lidt efter lidt sank han hen i en magelig Døs. Han befandt sig saa vel, saa usigelig vel.

Der lød hurtige, knirkende Trin paa Grusgangen. Hvem kunde det være?

Aa, det var vel en af Pigerne, som skulde hente Blomster eller sligt; skulde han vende sig og se ad? Nej, han gad ikke, han laa altfor godt. Skridtene fjærnede sig og forsvandt bag Lysthuset.

Han fløjtede sagte, lukkede Øjnene helt til, bøjede Hovedet tilbage, helt ind under de store, svulmende Klaser af duftende, snehvide Jasminer og tænkte.

Han tænkte paa, hvorledes hun den Gang, da han nylig havde taget Artium, havde syet Kokarden paa hans Kasket og smilende sat den paa hans Hoved, han huskede endnu, hvor den klædte hende, den smalle, brune, lidt militære Fløjskrave, der sad stramt om den lille, hvide, krusede Strimmel, som omgav den slanke Hals, og hvor godt hun saa ud i den mørke, tæt-sluttende Kjole.

Fortsættes.